

אחי' נתליה בבגדאד - אחותו נרצחה שם - הוא עונה

בכלא - ואחרי עשר שנים בישראל הוא מכריז: אני רוצה

לבנות מפה!

האח (מימין) אחרי תלייתו. אמרו שהוא מרגל ציוני

אחרי שנרצח בעלה, ובמשך כל הזמן הוא התעללו בה החוטפים.

בינתיים הוכר כדורי כאסיר-ציון גם לעניין התמלוגים הכספיים, ואף קיבל תעודה, שאותה הוא נושא בכיסו.

להסתבך

עם המישטרה

הוא הסתבך כבר כמה פעמים עם המישטרה: "פעם אחרי שהרגו את אחותי, שוטר אמר לי: כוס אוחתק. אז אני הרבצתי לו. פעם אחרת אמרו ש-איימתי על שוטר וישבתי שלושה ימים, אבל לא היה לי מישפט. זה היה לפני שלוש שנים.

"אני לא גנב ולא פושע. אני מפחד רק

צעקת' לשומר שיכסיק,

אז הוא נתן לי

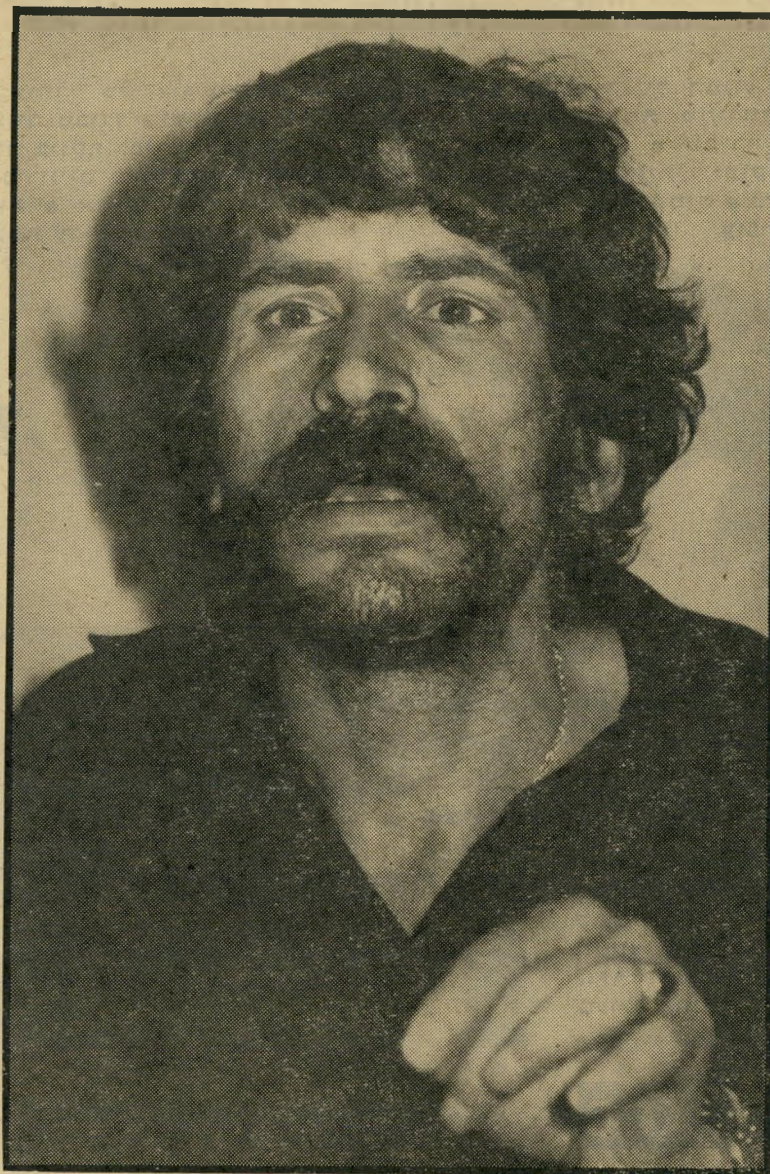
אגרוף בפה."

מאלוהים, אבל לא משוטר. אבל תמיד תופסים אותי ואני חף מפשע."

לפני יותר משנתיים הוא נשא לאשה את אילנה, וכיום הוא אב לצחי, ילד בן תישעה חודשים. אשתו אינה עובדת, והם חיים מקיצבת הביטוח הלאומי. בגור בה של 35 אלף לירות בחודש, בדירת חדר וחצי, החסרה ציוד חשמלי מקובל וריהוט מודרני. "לא עוזרים לי ולא לאח שלי הנכה, שגר בארץ, ולא לאמא שלי, ממנה רק רוצים שתשלם על הדירה שלה כל חודש. אני כבר עשר שנים מתגלגל, ואף-אחד לא איכפת לו ממני. ותמיד יש בעיות עם שוטרים."

כדורי טוען שהמעצר האחרון היה בבר חינת הקש ששבר את גב הגמל. הוא חר שש שמראה פניו המיורחי היטעה את השוטר, שחשב בוודאי לתומו שמולו נרצב ערבי, ולכן הירשה לעצמו לנהוג ברגסות.

אירועי אותו יום הביאו אותו למחש-החדשה. כמעט בצעקה, הוא אמר כש-הוא מגופף בידי: "די, אני לא רוצה להיות כאן. אני באתי לארץ בגלל ציו-נות, אחרי שישבתי בבית-סוהר. אבל עכ-שיו אני רוצה לצאת מפה. האנשים פה חיות. השוטרים חיות. כולם לא בסדר. אני רוצה לברוח מפה. גם אמא שלי מצטערת שהיא פה. יש לנו אחות בעיראק, סמירה ובעלה נאג'י אליאס, שהוא ראש הקהילה. הם לא רוצים לבוא לכאן, אחרי שהם שמעו מה קורה פה. הם ייסעו להר-לנד ולא יבואו לישראל. גם לי מספיק עכשיו כאן."

אסיר-ציון יחזקאל כדורי, הכניסו את ידו השמאלית במים רותחים...

של יוצאי עיראק, וראש הקהילה, דויד פתל, אמר: "אני לא יודע כמה לעזור לה". ביקשתי מהעיריה קיוסק, חנות, ולא נתנו לי."

השוטר קרא לי, ומיאיקי

והיכה אותי

עם מקל בצוואר."

הוריו עלו לארץ ב-1973, אחרי שהאב שוחרר מבית-הסוהר. אז פקד אותם אסון נוסף - אחותו, טועד, ובעלה נאג'י קש-קוש, שנשארו בעיראק יחד עם שרידי הקהילה היהודית, שנותרו בה כ-400 איש בלבד, נחטפו מביתם. אחרי-כך התברר שהם נרצחו.

על-פי שמועות שהגיעו לארץ, אחותו היפה, בת ה-21, הוצאה להורג, שבועיים

כשבא לישראל, לפני עשר שנים, בגפו, כמעט שלא דיבר עברית. הוא קיבל דירה מעמידר ברחוב סוקולוב בפרדס-כץ, ואז הסתבר לו שהוא אינו יכול לעבוד בגלל מצבו הגופני. הוא הופנה לביטוח הלאומי ושם הכירו בו כנכה לצמיתות ב-80 אחוז. לאחר מכן עבר ניתוח מסובך בידו השמאלית, שנפגעה בכלא ושהיתה כמעט משותקת.

הוא התחיל לקבל קיצבה חודשית זער-

אחותי, שנמצאת בעיראק, לא תבוא לכאן. היא חיסע להולוד."

מה ולכל המקומות שאליהם פנה לא זכה למענה. "הייתי אצל מרדכי בן-פורת. הוא אמר לי: תיגש לאירגון. ניגשתי לאירגון

הראיתי לשוטר את התעודה שלי שאני אסיר-ציון. כן, אסיר-ציון. אך הוא המשיך להכות אותי, סיפר בקול רם ונרגש יחזקאל כדורי. הוא נע-צד ביום השלישי לפני שבועיים, ושוחרר אחרי 48 שעות. אחרי שהמישטרה חשדה בו שהוא עישן באולם קולנוע מרכז בתל-אביב, בהצגת-הצהריים. המישטרה, לער-מתזאת, טוענת שהוא תקף את השוטר שביקש אותו להפסיק לעשן.

כשהוא שולף מכיסו מיטפת מלאה כיתמיד, סיפר כדורי: "בהפסקה בא שוטר וביקש שאצא איתו החוצה. שאלתי אותו למה, והוא אמר: בוא אני אניד

האנשים כיה חיות.

גם השוטרים."

לך משהו, הוא התקרב אלי והוציא משהו מהכיס. חשבתי שזה עט. אבל פיתאום הרגשתי שאני נופל. זה היה גז, אני חושב.

"הוא נתן לי מכות ליד אנשים. מכות על הראש, ביד. הייתי בלי הכרה. אחרי-כך הוא משך אותי למטה. הכניס אותי לאוטו, וקרא לי מניאק. חבר שלו, שישב איתו באוטו, הביא לו מקל, הוא נתן לי מכה בצוואר. צעקתי שיפסיק, אך הוא נתן לי אגרוף בפה. שמת' את המיטפת והיה מלא דם. והוא המשיך להכות אותי.

לישראל

דרך איראן

לקחו אותי לרופא-מישטרה, והוא אמר שאין לי כלום ושאינ עלי סימני-חבלה. וזה אחרי שאנשים ראו שהם הור-גים אותי במכות ברחוב וחונקים אותי בגרון.

יחזקאל כדורי, 35, דובר עברית עיל-גת ומתקשה להסביר בבהירות את עצמו. מה גם שהוא נראה תוקפני וחסר-סבלנות. אך כשהוא שולף את ניירותיו, מתגלת דמות יוצאת-דופן, השונה ממראהו החי-צוני.

כדורי היגר לארץ מעיראק ב-1971. היה זה אחרי שישב בכלא עשרה חודשים, כש-הואשם בפעילות ציונית. "לאבא שלי היתה חנות לעראק. יום אחד באה שלי מישטרה וסגרה את החנות. לקחו את אבא שלי, יחזקאל, את אחי יחזקאל-סלאח ואותי לבית-הסוהר. היינו מישפחה מוכ-רת. כולם ידעו עלינו. הממשלה תפסה הכל ולא השאירה לנו כלום - ואמרו ש-אנחנו מרגלים של ישראל."

בזמן מאסרו הועלה אחיו לגרודם, יחד עם עוד שמונה יהודים, שניתלו בכיכר בבגדאד בסוף שנות ה-60, לאחר שהוא-שמו בריגול למען ישראל ובחתרנות ציו-נית.

עלימה שעבר בכלא סיפר כדורי: "שרי-פו לי שם את היד השמאלית. נתנו לי כל הזמן מכות בראש ובצוואר. אחרי-כך הייתי חולה שם. ואז יום אחד הוציאו אותי."

במיסמך שנשלח מטעם הסוכנות היהודית לרופא-המטפל שלו נכתב, שידו של כדורי הוכנסה למים רותחים ושהוא סר-בל מאפילפסיה.

כששוחרר מהכלא הוא הגיע לאירן, הישר לבניין השגרירות הישראלית ב-טהראן.